

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év november hó 11. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette és más bűncselekmények miatt ... I. r. vádlott és társai ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2015. november 11. napján kihirdetett 41.(I.)Kb.437/2015/29. számú ítéletét ... I. r., ... II. r. és ... III. r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyja.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2015. november 11. napján kihirdetett 41.(I.)Kb.437/2015/29. számú ítéletével ... I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb. a Btk.301.§ (1) bekezdésébe ütköző, és a (2) bekezdés szerint minősülő - egy esetben társtettesként, egy esetben bűnsegédként hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntettében, ezért - halmazati büntetésül - egy évi börtönbüntetésre és lefokozásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette. ... II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb. a Btk.301.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés szerint minősülő csoportosan, társtettesként, hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntettében, a Btk.164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett súlyos testi sértés büntettében, valamint a Btk.164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett könnyű testi sértés büntettében, ezért - halmazati büntetésül - 1 év 6 hónapi börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. ... III.r. vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb. a Btk.301.(1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés szerint minősülő csoportosan, társtettesként hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntettében, ezért - halmazati büntetésül - egy évi börtönbüntetésre és lefokozásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette. Mindhárom vádlott esetében rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, az I.r. és III.r. vádlottak esetében a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetére. Egyetemlegesen kötelezte a vádlottakat az eljárás során felmerült 284.152,- ft bűnügyi költség megfizetésére.

A tárgyaláson a pótmagánvádló jogi képviselője mindhárom vádlott esetében három napi gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be az I.r. vádlott terhére súlyosítás, a lefokozás helyett szolgálati viszony megszüntetése katonai büntetés kiszabása érdekében, a II.r. vádlott esetében hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása érdekében, míg a III.r. vádlott esetében a kihirdetett ítéletet tudomásul vette. Az I.r., a II.r. és III.r. vádlottak irányának megjelölése nélkül jelentettek be fellebbezést. Az I.-III.r. vádlottak védője

mindhárom védenca tekintetében elsődlegesen felmentés, másodsorban jelentős enyhítés érdekében fellebbezett.

A III.r. vádlott védője előterjesztette az ügyben a fellebbezése részletes írásbeli indokolását, melyben elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta megalapozatlanság és indokolási kötelezettség részbeni megsértése miatt. Másodsorban a becsatolt fényképek, mint új bizonyítékok alapján, eltérő mérlegelés útján védenca felmentésére tett indítványt. Harmadsorban a pótmagánvádlói vád szerint jogi minősítés, a csoportos elkövetés minősítő körülmény mellőzése mellett az elsőfokú ítélet megváltoztatására és pénzbüntetés kiszabására, valamint a lefokozás mellőzésére tett indítványt. A védő beadványában kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyaláson nem hallgatta ki a rendőrségen vizsgálatot végző orvost csak a nyomozás során tett tanúvallomását olvasták fel, amely azonban az elsőfokú ítélet felderítetlenségét eredményezi. Kifogásolta, hogy nem tisztázta a bíróság a tárgyaláson, hogy a sérülést szenvedett sértett esetében az önsértés lehetősége kizárt-e. Kifogásolta továbbá, hogy elmulasztotta tisztázni a bíróság a vádlottak egyidejű jelenlétét a cselekménynél, a helyszínen a rendőrök egymáshoz való távolságát, láthatóságát, hallhatóságát. Álláspontja szerint e nélkül a szándékegység, tettesség, részesség nem állapítható meg. A védő becsatolta a tisztázás érdekében az üggyel kapcsolatban keletkezett fényképeket, kérte azok bizonyítékként való felhasználását, megvizsgálását tárgyalás keretében. A védő beadványában hosszasan elemezte a nyomozati és tárgyalási jegyzőkönyvben lévő vallomásokat, azokat egymással összevetette és azt állapította meg, hogy az ugyan tudható, hogy kik voltak a helyszínen, de az nem, hogy mi volt az egyes személyek egymáshoz való helyzete, távolsága, így a csoportos elkövetésre vonatkozó megállapítás nem foghat helyt.

Az I.r. vádlott védője szintén előterjesztette fellebbezése részletes írásbeli indokolását, amelyben arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság elsődlegesen védencét az ellene emelt vád alól mentse fel, másodsorban mivel az ítélet olyan fokú megalapozatlanságban szenved, amely a másodfokú eljárásban nem orvosolható, az elsőfokú ítéletet helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására. Kifejtette, hogy a cselekmény lefolyása, a feltételezett bántalmazás és a sérülés dokumentálása között olyan hosszú idő telt el, hogy nem lehet megállapítani, hogy a sérülések a bántalmazással összefüggésben keletkeztek. Kifogásolta, hogy egyoldalúan mérlegelt az elsőfokú bíróság, mivel tévesen hivatkozott a rendőrtanúk elfogultságára, de figyelmen kívül hagyta a sértetti tanúk rokoni viszonyát, azt, hogy ők maguk a sértettekkel együtt voltak a szabálysértés elkövetői. Kifejtette azon határozott álláspontját, hogy kizárt, hogy a helyszínen járt mind a nyolc rendőr valótlant állítson. Utalt arra, hogy ellentmondásos az ítélet abban a tekintetben is, hogy a rendelkező rész a szabadságvesztés felfüggesztése kapcsán 2 évi próbaidőt tartalmaz, míg az indokolásban 3 év van leírva.

A pótmagánvádló jogi képviselője az ügyben előterjesztette fellebbezésük részletes írásbeli indokolását. Ebben arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság az I.r. vádlott esetében az elsőfokú ítéletet annyiban változtassa meg, hogy az I.r. vádlottal szemben lefokozás helyett szolgálati viszony megszüntetése katonai büntetést alkalmazzon, míg a II.r. vádlott esetében hosszabb tartamú, a középértéktől jelentősen el nem térő szabadságvesztés büntetés kiszabását indítványozta. A tényállás vonatkozásában utalt arra, hogy az elsőfokú katonai tanács logikai hibáktól mentesen, a bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg a tényállást. Megalapozatlansági ok nem áll fenn, az eljárási szabályok betartásra kerültek, így hatályon kívül helyezésnek nincs helye. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a vádlottak cselekményét. Utalt azonban arra, hogy a katonai tanács az I.r. és II.r. vádlottak tekintetében több súlyosító körülményt nem vett, vagy nem kellő súllyal vett figyelembe. Ugyanis szerint teljesen figyelmen kívül maradt az, hogy az I.r. vádlottat az elsőfokú katonai tanács hivatalos személy által

hamis közokirat készítésével elkövetett közokirat-hamisítás büntette és szolgálatban kötelességszegés vétsége miatt korábban már elítélte. A II.r. vádlott szintén szolgálatban kötelességszegés vétsége miatt már elítélésre került. A vádlottak azonban a beléjük vetett közbizalommal visszaéltek, olyan helyzetet kell tehát kialakítani, hogy részükről ez többé ne történhessen meg. Utalt arra, hogy a II.r. vádlott esetében a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartalmazza a szolgálati viszony megszüntetését, azonban az az I.r. vádlott esetében is indokolt. Súlyosító körülményként indítványozta értékelni, hogy a II.r. vádlott nyilvánvaló fizikai erőfölényben volt, illetve a harcművészetben szerzett tapasztalatával élt vissza. Utalt továbbá arra, hogy a vádlottak cselekményük fedezése érdekében hamis tartalmú jelentést készítettek. Kifejtette azon álláspontját, hogy a II.r. vádlott esetében indokolatlan a Btk.82.§ (2) bekezdésében írt enyhítő rendelkezés alkalmazása.

A II.r. vádlott védője a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsánál ugyancsak előterjesztette a fellebbezése írásbeli indokolását, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására tett indítványt azzal, hogy a megismételt eljárásban másik tanács járjon el. Másodsorban arra tett indítványt, hogy a másodfokú katonai tanács a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján kiegészítéssel és módosítással eltérő tényállást állapítson meg, és annak alapján a II.r. vádlottat az ellene emelt vádak alól mentse fel. Végül azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a II.r. vádlottal szemben megállapított jogi minősítést és ennek alapján a kiszabott büntetést jelentősen enyhítse. A védő indítványában egyetértett az elsőfokú katonai tanáccsal abban a tekintetben, hogy a pótmagánvádló a vádat nem terjesztheti ki. Tehát nem értékelhető a II.r. vádlott terhére külön az, hogy a sértettek hosszú ideig hátrabilincsel kézzel feküdtek a tűző napon. Kifogásolta a védő, hogy az elsőfokú katonai tanács több rendőr tanú vallomását arra hivatkozással vetette el, hogy a hivatásos rendőr állománytagok „összezárnak”. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási kötelezettségét megsértve állapította meg a tényállást, eljárási szabálysértést követett el, továbbá indokolási kötelezettségének sem tett eleget. Az elsőfokú katonai tanács által megállapított tényállás a Be.351.§ (2) bekezdés a-d) pontjai alapján megalapozatlan. Utalt arra, hogy a teljes körű történeti tényállás megalapozásához szükséges dr. P.J. tanúként történő kihallgatása, dr. T.Z. szakértő ismételt meghallgatása, a H-i Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály Sz.Cs. által a helyszínen készített fényképfelvételek beszerzése és értékelése, a szabálysértési hatóság előtt folyamatban volt ügyben keletkezett iratok beszerzése, továbbá az ORFK Független Rendészeti Panasztestület előtt keletkezett iratok beszerzése. Álláspontja szerint az nem tekinthető a bizonyítékok értékelésének, hogy a rendőr tanúk „összezárnak”, ez ugyanis nem tekinthető az adott vallomások értékelésének. Szintén indokolatlan a II.r. vádlott harcművészeti múltjából visszakövetkeztetni a bántalmazás megvalósítására. Utalt továbbá a védő arra, hogy az elsőfokú bíróság indokolatlanul zárta ki a rendőri jelentéseket a bizonyítékok köréből. A vádlottak indokolt, jogszerű rendőri intézkedést tettek szabálysértést elkövető személyekkel szemben. A szubjektívítás, ugyanúgy a sértetti pozícióban is fennáll, ráadásul a sértetti vallomások alátámasztó tanúvallomások rokonok által tett tanúvallomások voltak. Álláspontja szerint a sértettek jogszerűen kerültek a rendőrségi fogdába, azonban ott tartózkodásuk alatt semmiféle kifogást nem tettek, észrevételük nem volt. Az intézkedést követő harmadik napon készült orvosi vizsgálat sérüléseket rögzített, amelyek keletkezésének időpontjára, mechanizmusára azonban bizonyíték nem áll rendelkezésre. Enyhítésre irányuló fellebbezése kapcsán kifejtette, hogy védence büntetlen előéletűnek minősül, enyhítő körülmény kiskorú gyermekes, családos állapota, megromlott egészségi állapota, valamint a bekövetkezett jelentős időmúlás. Enyhítésre irányuló indítványával összefüggésben kifogásolta védence terhére a csoportos elkövetés megállapítását. Álláspontja szerint a tényállásból egyértelműen nem derül ki, hogy három elkövető egymás tevékenységéről tudva közösen bántalmazó tevékenységet fejtett ki, ide értve a fizikai és pszichikai támogatást is.

Fellebbezéséhez csatolta védence szolgálati viszonya megszűnéséről szóló személyügyi parancsot, valamint védence egészségi állapotára vonatkozó ambuláns lapot.

A pótmagánvádló jogi képviselője még a nyilvános ülést megelőzően írásban előterjesztette a vádlottak fellebbezésével kapcsolatos észrevételeit. Ebben utalt arra, hogy az elsőfokú katonai tanács a hivatásos rendőr tanúk vallomásait nem csupán azon az alapon nem fogadta el, hogy ők „összezárnak”, hanem ténylegesen rámutatott azok ellentmondásos voltára, és helyesen utalt arra, hogy bűncselekmény elkövetésével vádolnák magukat, ha elismernék a bántalmazást. Megjegyezte, hogy a pótmagánvádlói oldal nem a pótmagánvádlók és hozzátartozóikból áll, hiszen rokoni kapcsolat kizárólag pótmagánvádló 2 pótmagánvádló és J.J. mint élettársak között áll fenn. Utalt arra, hogy a védelmi fellebbezések úgy hivatkoznak megalapozatlanságra, hogy konkrét megalapozatlansági okot konkrétan nem jelöltek meg. Kifogásolta, hogy a II.r. vádlott védője úgy indítványozta általa szükségesnek tartott bizonyítások lefolytatását, hogy nem utalt arra, hogy milyen eredmény várható azoktól. Álláspontja szerint a szabálysértési eljárásban készült fényképek és iratok a tényállás tisztázását követően semmiféle jelentőséggel nem bírnak. A Független Rendészeti Panasztestület kizárólag az intézkedés jogszerűségével foglalkozott, tehát nem releváns a jelen ügy szempontjából. Összességében azon álláspontját fejtette ki, hogy a védők által hivatkozott megalapozatlansági okok, illetve az általuk lefolytatandónak tartott bizonyítások kizárólag egy felülmérlegelés ürügyeül szolgálnak. A csoportos elkövetés kapcsán utalt arra, hogy már a rendőri intézkedés megindulásától kezdve legalább 5 rendőr a helyszínen volt, köztük két későbbi bántalmazó, és három további rendőr. Kifejtette azonban, hogy a jelen ügyben kisebb jelentőséggel bír az, hogy a minősítő körülmény fennáll-e, hiszen annak figyelmen kívül hagyása esetén is, igen enyhe büntetések kerültek kiszabásra. Végül a vonatkozó büntető kollégiumi véleményre hivatkozva kifejtette, hogy a büntetlen előélet a vádlottak esetében nem értékelhető, az egészségi állapot önmagában szintén nem enyhítő körülmény. Álláspontja szerint a bekövetkezett időmúlás a vádlottaknak is felróható, hiszen hamis tartalmú jelentések készítésével akadályozták az eljárás eredményes lefolytatását.

A pótmagánvádló jogi képviselője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését fenntartotta. Kifejtette, hogy a csoportos elkövetés, mint minősítő körülmény alappal nem támadható, hiszen a bántalmazások során mindvégig legalább öt olyan rendőr jelen volt, akinek törvény által előírt kötelezettsége a bűncselekmény elkövetésének megakadályozása. Ők észlelték a bántalmazást és nem intézkedtek. Álláspontja szerint a korábban már elítélt I.r. és II.r. vádlottak nem méltóak a közbizalomra, rendőrök nem maradhatnak. Kifejtette, hogy a II.r. vádlott esetében már a többszörös halmazatra figyelemmel sem indokolt az enyhítő rendelkezés alkalmazása. Megismételte írásban előterjesztett indítványát.

Az I.r. vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését fenntartva, elsődlegesen védence bizonyítottság hiányában történő felmentésére, másodsorban a tényállás megalapozatlansága miatt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt. Kifejtette azon álláspontját, hogy a nyomozás során eljáró ügyész szervek kiválóan végezték a munkájukat, amikor az eljárást megszüntették, illetve az ez ellen bejelentett panaszt elutasították, mivel a rendelkezésre álló és az elsőfokú tárgyaláson megismert bizonyítékok a terhelő történeti tényállást nem támasztották alá. Álláspontja szerint mulasztást követett el az elsőfokú bíróság, amikor a tárgyaláson nem hallgatta ki azt az orvost tanúként, aki a sértetteket a fogdába helyezés előtt megvizsgálta. Tévesen hivatkozott arra az elsőfokú bíróság a hivatásos rendőrök a vallomásuk megtétele során, hogy azok „összezártak”, és nem a valóságnak megfelelő vallomást tettek. Elképzelhetetlen ugyanis, hogy 10- 11 rendőr, aki a helyszínen tartózkodott mind valótlan állítanak egy büntetőeljárás során. Közöttük vannak olyanok is, akik a sértetti és az azt

alátámasztó vallomások szerint is teljesen elfogulatlanak tekinthetők, és nyilvánvalóan nem mentek volna bele egy hamis tanúzásba. Nincs magyarázat arra sem, hogy a sértettek a július 3-i szabadulást követően 9 óra 30 perckor kerültek szabadlábra, de miért csak 7 órával később került sor az orvosi vizsgálatukra. Az orvosszakértő nyilatkozott arra vonatkozóan, hogy a sértettnél a sérülése folytán a fájdalomnak azonnal jelentkeznie kellett volna, de nem jelzett sérülést. Kétséget kizáróan tehát nem bizonyítható, hogy a sérülés a vádlotti bántalmazás következménye.

A II.r. vádlott védője perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését teljes egészében a fellebbezés indokolásában írt kiegészítéssel tartotta fenn. Ennek megfelelően elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására tett indítványt a határozatnak a Be.351.§ (2) bekezdés a-d) pontjai szerinti megalapozatlansága miatt. Megjelölte, hogy álláspontja szerint milyen további bizonyítékok beszerzése, illetve bizonyítások elvégzése szükséges a megalapozott tényállás megállapításához. Másodsorban a tényállás kiegészítésével és módosításával védence bizonyítottság hiányában történő felmentésére, míg harmadsorban a jogi minősítés megváltoztatásával a védencével szemben kiszabott büntetés lényeges enyhítésére tett indítványt.

A III.r. vádlott védője perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezést az írásbeli fellebbezés indokolásában írtaknak megfelelően tartotta fenn. Elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, másodsorban a bizonyítékok okszerű értékelésének elvégzésével védence felmentésére, míg harmadsorban a jogi minősítésből a csoportos elkövetés mellőzésére, és a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt. Álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács elmulasztotta azt a fajta elemzést, hogy a rendőri oldalon kik tartózkodtak a helyszínen, milyen időben érkeztek a helyszínre, egymáshoz képest hol tartózkodtak, egymást látták, vagy hallották-e. A Legfelsőbb Bíróság 2/2000. BJE. határozatára hivatkozva érvelt amellett, hogy a védence terhére a csoportos elkövetés nem állapítható meg. A bűncselekményt ugyanis nem azonos alkalommal együttműködve, összehangolt tevékenységként fejtették ki. Álláspontja szerint nem fogadható el értékelésként az, hogy a rendőri állományba tartozó személyek „összezárnak”. Az I.r.- III.r. vádlottakon kívül további személyek nem lettek feljelentve, és nem tekinthető mindenki cinkosnak, aki a helyszínen jelen volt. Utalt arra, hogy szükséges lett volna az eljárás során dr. P.J. kihallgatása, és az ő vallomásának a hiányát a szakértői vélemény nem pótolja. Utalt továbbá arra, hogy a szakértő maga is nem csupán ütésről, hanem ütődésről is beszélt a sérülések lehetséges keletkezése kapcsán, tehát az általa adott vélemény nem kategórikus, nem feltétlen támasztja alá a sértetti vallomásokat. Ezen túlmenően hiányos a szakértő nyilatkozata abban a tekintetben, hogy nem foglalkozik az önsértés lehetőségével, vagy kizárásával. Kifogásolta továbbá, hogy az elsőfokú katonai tanács súlyosító körülményként értékelte ez elszaporodottságot, holott annak értékelésére csak statisztikai adatok birtokában van lehetőség. Indítványozta enyhítő körülményként értékelni az igen jelentős, mintegy három és fél éves időmúlást. Kifejtette továbbá, hogy még a vádlottak cselekményeinek belső arányosságára figyelemmel is eltúlzott a védencével szemben kiszabott büntetés.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy nem követett el bűncselekményt, és csatlakozott a védője által előadottakhoz.

A II.r. vádlott az utolsó szó jogán szintén olyan tartalmú nyilatkozatot tett, hogy bűncselekményt nem követett, és csatlakozott a védője által előadottakhoz.

A III.r. vádlott csatlakozott a védője által előadottakhoz. Fenntartotta az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését, továbbá úgy nyilatkozott, hogy szeretne továbbra is rendőr maradni.

A pótmagánvádlók nevében azok jogi képviselője, a vádlottak, valamint a védőjük által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be.348.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján teljes terjedelmében felülbírált.

A felmentésre és hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezések nem alaposak.

A másodfokú katonai tanács a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. Eljárása során vizsgálta, hogy a pótmagánvád előterjesztésének törvényi feltételei fennálltak-e. Utalt arra, hogy a pótmagánvádlók a jogi képviselőjük útján joghatályos magánindítványt terjesztettek elő. Az iratokból megállapítható, hogy a sértettek jogi képviselője a feljelentés megtétele során már eljár, majd az eljárás teljes idejére, a nyomozati iratok 13. naplószáma alatt rendelkezésre áll a teljes körű - korlátozást nem tartalmazó - ügyvédi meghatalmazás, mely a pótmagánvádlók jogi képviseletét is tartalmazza. Így a Kúria büntető kollégiumának 90/2011. számú véleménye III./6. pontjára figyelemmel a szükséges nyilatkozatok megtételére felhatalmazott sértetti képviselő által a pótmagánvádlók nevében, határidőben előterjesztett vádindítvány joghatályosnak tekintendő. Az elsőfokú bíróság utalt az eljárás korlátaira, így elsősorban arra, hogy a pótmagánvádas eljárásban a vádkiterjesztésének nincs helye, és a vádindítványban rögzítettek alapján a sértettek közül P.R. és pótmagánvádó 2 tekintendők pótmagánvádlónak. Az általános eljárási szabályok körében megállapítható, hogy az elsőfokú katonai tanács mind a vádlottakkal, mind a tanúkkal szemben törvényes figyelmeztetéseket alkalmazott, a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat a megfelelő formában tette a bizonyítás anyagává. Az elsőfokú bíróság a törvényi feltételek megléte mellett olvasta fel a tárgyaláson pótmagánvádó 2 sértett nyomozás során tanúként tett vallomását, valamint dr. P.J. nyomozás során tett tanúvallomását (Be.296.§ (1) bekezdés a) pontja és a (2) bekezdés b) pontja).

Az elsőfokú katonai tanács a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett. Az I.r., II.r. és III.r. vádlottak a tárgyaláson nem kívántak vallomást tenni. Az elsőfokú katonai tanács felolvasással tette bizonyítási eljárás anyagává a nyomozás során tett vallomásaikat. A nyomozás során mindhárom vádlott tagadta a terhére rótt bűncselekmények elkövetését. Védekezésük szerint jogszerű és törvényes intézkedés keretében került sor a sértettek megbilincselésére, ezen túlmenően azonban bántalmazás nem történt. Az elsőfokú tanács tárgyalása során a helyszínen járt nagyszámú rendőrtanút kihallgatta, akik a nyomozati szakban tett tagadó tartalmú vádlotti vallomásokkal alátámasztó tanúvallomásokat tettek. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottaknak a nyomozás során tett tagadó vallomásaival, a tárgyaláson kihallgatott rendőr tanúk vallomásaival, valamint az általuk készített rendőri jelentések tartalmával szemben a tényállást P.R. sértettnek, pótmagánvádó 1, P.A. és J.J. tanúnak a tárgyaláson tett, pótmagánvádó 2 sértettnek a nyomozás során tett és a tárgyaláson felolvasott vallomásai, a tárgyalás anyagává tett felismerésre bemutatásról készített jegyzőkönyvek eredménye, az ismertetésre került szembesítési jegyzőkönyvek, az igazságügyi orvosszakértő vélemény megállapításai, a rendelkezésre álló orvosi iratok, valamint az egyéb okirati bizonyítékok alapján állapította meg. Az elsőfokú bíróság ítélete 5. oldal utolsó bekezdésétől a 12. oldal közepéig értékelte az általa megismert bizonyítékokat és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlottak tagadását fogadta el a tényállás alapjául. Ennek során elemezte a sértettek, valamint a sértetti vallomásokat alátámasztó tanúk vallomásait. Utalt arra, hogy ezen személyek következetesen tették meg vallomásaikat. A vádlotti magatartások tekintetében helyesen rögzítette, hogy felismerték a vádlottakat, személyekhez kötötték az egyes cselekményeiket. Az elsőfokú katonai tanács foglalkozott valamennyi a helyszínen járt rendőr tanú vallomásával. Ennek során

észlelte, a vallomásaik között fennálló ellentmondásokat, így elsősorban abban a tekintetben, hogy a sértettek részéről volt-e ellenállás a rendőri intézkedéssel szemben. A tárgyaláson meghallgatta az igazságügyi orvosszakértőt, aki nyilatkozott, a sérülések keletkezésének módjára, jellegére, gyógytartamára, a külsérelmi nyomok megjelenések idejére. Nyilatkozott továbbá a rendőr orvosi vizsgálat felületességére is. A rendőr orvos által P.R. befogadása során készített orvosi vélemény egyértelműen tartalmazza, hogy az eljárás alá vont személy úgy nyilatkozik, hogy a hasát ütés érte, külsérelmi nyom azonban nem volt észlelhető. Összességében tehát az elsőfokú katonai tanács helyesen döntött, amikor a sértettek következetes terhelő vallomása, az azokat alátámasztó tanúvallomások, P.R. befogadásakor készült orvosi irat, a sértettek szabadulását követően néhány órával készült orvosi iratok, az igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításai, valamint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok, így különösen a felismerésre bemutatás anyaga, valamint a szembesítési jegyzőkönyvek tartalma alapján a vádlottakkal szemben terhelő tartalmú történeti tényállást állapított meg.

A másodfokú katonai tanács a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a tényállást a vádlottak személyi körülményei tekintetében annyiban egészíti ki, hogy: „Az I.r. vádlottnak második gyermeke is megszületett, így két kiskorú gyermek eltartásáról kell gondoskodnia.” A II.r. vádlott tekintetében a tényállást annyiban egészíti ki, hogy: „A II.r. vádlottnak gyermeke született így egy kiskorú gyermek eltartásáról kell gondoskodnia.” Továbbá a rendelkezésre álló személyügyi parancs alapján rögzíthető, hogy: „A II.r. vádlott szolgálati viszonya 2016. j.... 15-i hatállyal lemondással megszűnt.” A III.r. vádlott tekintetében a személyi körülmények azzal szorulnak kiegészítésre, hogy: „Jelenleg a N.K.E.-n tanul.”

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által ekként kiegészített tényállás megalapozott, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéletábra Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta.

Az elsőfokú bíróság teljes körű bizonyítást folytatott le, értékelő tevékenysége mérlegelése a logika szabályainak megfelel indokolási kötelezettségét teljesítette. Így a vádlottnak és védőiknek a hatályon kívül helyezésre, illetve felmentésre irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett. A felmentést célzó fellebbezés a Be.351.§ (1) bekezdése, illetve a Be. 352.§. (3) bekezdése alapján egyúttal a felülmérlegelés tilalmába ütközik. A másodfokú katonai tanács elutasította a védők által előterjesztett bizonyítási indítványokat, mivel az elsőfokú katonai tanács dr. P.J.-t sikertelenül idézte a tárgyalásra, így nyomozati vallomását tette a tárgyalás anyagává. A tárgyalási jegyzőkönyv melléklete alapján az állapítható meg, hogy az elsőfokú katonai tanács tárgyalása során vizsgálta a cselekmény lefolyásának térbeli elhelyezkedését. és az egyes vádlottak tényleges cselekvőségét. A III.r. vádlott védője által megjelölt fényképek vizsgálatától eredmény nem várható. Ezen túlmenően a II.r. vádlott védője által beszerezni indítványozott iratoktól, illetve dr. P.J. tanúkenti kihallgatásától további eredmény nem várható, az csupán az eljárás indokolatlan elhúzódását eredményezné.

A védőknek a jogi minősítést támadó fellebbezéseik nem alaposak.

Az elsőfokú katonai tanács az irányadó tényállás alapján okszerűen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére és helyes a cselekmények jogi minősítése is. Nem tévedett a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa, amikor ... I.r. vádlott bűnösségét a Btk.301.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés szerint minősülő 2 rb. csoportosan, egy esetben társtettesként, egy esetben bűnsegédként - hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében, ... II.r. vádlott bűnösségét a Btk.301.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés szerint minősülő 2 rb. csoportosan, társtettesként, hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében, a Btk.164.§ (1) bekezdésébe

ütköző, és a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett súlyos testi sértés büntetében, valamint a Btk.164.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett könnyű testi sértés büntetében, ... III.r. vádlott bűnösségét a Btk.301.§ (1) bekezdésébe, de a (2) bekezdés szerint minősülő 2 rb. csoportosan, társtettesként, hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében megállapította. Az elsőfokú katonai tanács ítélete 12. oldal közepétől a 13. oldal végéig igen részletesen foglalkozott a vádlottak cselekményeinek jogi minősítésével. A vádlottak hivatalos személy minőségére vonatkozó megállapítása, a védekezésre képtelen személy sérelmére történt elkövetés, valamint a csoportos elkövetésre vonatkozó megállapításai helyesek. A védők a hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette tekintetében a csoportosan történő elkövetést, mint minősítő körülményt támadták. A Btk.459.§ (1) bekezdése 3. pontja szerint csoportosan követik el a bűncselekményt, ha az elkövetésben legalább három személy vesz részt. A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás tekintetében a cselekmény időbeli korlátait nyilvánvalóan a hivatalos eljárás, a jelen tényállás mellett a tényleges rendőri intézkedés időtartama jelöli ki. Nem kívánalom az adott jogi minősítés alkalmazásánál az, hogy a vádlottak ténylegesen egy időben bántalmazzák, üssék vagy rúgják az adott sértettet. Ennek az adott eljáráson, intézkedésen belül kell megvalósulni, úgy, hogy a vádlottak akár különböző elkövetői minőségben, de egymással együttműködve azonos helyszínen, egymás cselekményéről tudva valósítják meg cselekményüket. Az elsőfokú ítéletben rögzített történeti tényállás szerint megállapítható, hogy a vádlottak cselekményeiket ténylegesen egy rendőri intézkedés keretében, az eljárás alá vont személyek sérelmére, egy helyszínen, egymás cselekményéről tudta valósították meg. Kizárólag a II.r. vádlottnak a P.R. sértett sérelmére a felső testén történő bántalmazása idején nem volt jelen a III.r. vádlott. Megállapítható ugyanakkor, hogy már abban az időben is öt intézkedni érkezett rendőr tartózkodott a helyszínen. Figyelemmel arra, hogy bűncselekmény vagy szabálysértés észlelése esetén intézkedni köteles személyekről volt szó, akik a vádlotti cselekmények megakadályozása érdekében semmit nem tettek, így magatartásuk szándékerősítőként értékelendő, hogy büntetőjogi felelősségük nem is került megállapításra. Szükséges megemlíteni, hogy az elsőfokú bíróság által a tényállás alapjául elfogadott sértetti, valamint az azokat alátámasztó egyéb tanúvallomásokból is az állapítható, hogy ők a bántalmazásokat egyetlen cselekménysorként élték meg. P.A. és J.J. tanúk mind a nyomozás során, mind a tárgyaláson tett vallomásaikban arról számoltak be, hogy a helyszínen jelenlévő rendőrök kiabáltak, megalázó kifejezéseket használtak, mely a bántalmazások tekintetében szintén szándékerősítő tényezőként hatott. Figyelemmel a rendelkezésre álló bizonyítékok tartalmára, a megállapított tényállásra, törvényes volt tehát a csoportos elkövetés megállapítása.

A védőknek az enyhítésre, míg a pótmagánvádlók jogi képviselőjének a súlyosításra irányuló fellebbezése nem alaposak.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket, azonban az enyhítő körülmények kiegészítésre szorulnak, az I.r. vádlott tekintetében azzal, hogy két kiskorú gyermek eltartásáról kell gondoskodnia, a II.r. vádlott tekintetében azzal, hogy szolgálati viszonya időközben lemondással már megszűnt, illetve, hogy ő is egy kiskorú gyermek eltartásáról köteles gondoskodni. Mindhárom vádlott tekintetében jelentős enyhítő körülményként kellett értékelni a bekövetkezett időmúlást. A bűncselekmény elkövetésére több mint három és fél éve került sor, így a nagyobb számú és jelentős súlyú enyhítő körülményre figyelemmel a másodfokú katonai tanács nem látta indokoltnak egyik vádlottal szemben sem a kiszabott büntetések súlyosítását. Az elsőfokú bíróság a II.r. vádlottal szemben a többszörös halmaztatban elkövetett bűncselekményekre figyelemmel indokoltan szabott ki - az enyhítő körülmények számát, és súlyát is figyelembe véve - a Btk. 82.§ (1) és (2) bekezdés c) pontjában írt enyhítő rendelkezés alkalmazásával 1 évi és 6 hónapi börtönbüntetést, valamint a cselekmény

jellegetre figyelemmel 2 évi közügyektől eltiltást. Nem tévedett azonban, amikor az I.r. és III.r. vádlottakkal szemben szintén enyhítő rendelkezés alkalmazásával egy-egy évi börtönbüntetést szabott ki halmazati büntetésül, de esetükben lehetőséget látott a szabadságvesztés 2-2 évi próbaidőre történő felfüggesztésére. Az elsőfokú ítélet indokolásában a három évi próbaidőre történő utalás nyilvánvalóan elírás, azt a másodfokú katonai tanács mellőzte, hiszen a rendelkező részben írt 2-2 évi próbaidő tekintendő irányadónak. Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor arra a következtetésre jutott, hogy az I.r. és III.r. vádlottak cselekményeikkel méltatlanná váltak a rendőrfokozat viselésére, ezért őket lefokozásra is ítélte. Utalni kíván a másodfokú katonai tanács arra, hogy a pótmagánvádló jogi képviselője tévesen utalt arra, hogy a lefokozás katonai büntetés túl enyhe büntetés az I.r. vádlottal szemben, és indítványozott szolgálati viszony megszüntetése katonai büntetést. A lefokozás a szolgálati viszony megszűnését magában foglalja, a rendfokozat elvesztésével az erkölcsileg is súlyosabb büntetésnek tekintendő.

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért azokat a másodfokú katonai tanács - helyes indokai alapján mindhárom vádlott tekintetében helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai tanácsának végzése a Be.371.§ (1) és (4) bekezdésében alapszik.

Budapest, 2016. november hó 11.

. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok sk.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros László hb. ezredes sk.
előadó bíró

Dr. Török Zsolt hb. ezredes .sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete ... I.r., ... II.r, és ... III.r. vádlottak tekintetében jogerős és az I.r. és III.r .vádlottak szabadságvesztései kivételével végrehajtható.

Budapest, 2016. november 11.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok sk.
a tanács elnöke

a kiadmány hitelül

Iván Erika
bíróügyi ügyintéző